

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA PENALĂ

Dosar nr. /30/2012

ÎNCHETIERE

Ședința publică din 05 martie 2013

Completul compus din:

L.	V.	L.	- Președinte
C.	J.		- Judecător
L.	R.		- Judecător

Magistrat asistent - L. B

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de procuror O. D.

◆◆◆◆◆

Pe rol soluționarea cauzei penale având ca obiect recursul declarat de revizuentul Z împotriva deciziei penale nr. 176/A din 26 septembrie 2012 a Curții de Apel Timișoara – Secția Penală.

La apelul nominal făcut în ședință publică a răspuns recurentul revizuent Z, aflat în stare de detenție, asistat de apărător ales, avocat H, cu împuternicirea avocațială seria B nr.607425 aflată la fila 8 dosar.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către magistratul asistent, care învederează Înaltei Curți faptul că a fost atașat dosarul nr. /30/2010 al Tribunalului Timiș, împreună cu dosarele componente.

Apărătorul ales al recurentului revizuent Z arată că nu mai are alte cereri de formulat sau probe de administrat.

Reprezentantul Ministerului Public, de asemenea, învederează că nu mai are cereri de formulat.

Constatând că nu mai sunt alte cereri de formulat și excepții de invocat, Înalta Curte, în temeiul dispozițiilor art.385¹³ Cod procedură penală, acordă cuvântul în dezbateri.

Apărătorul ales al recurentului revizuent Z

solicită admiterea recursului, arătând că înțelege să invoce cazul de casare prevăzut de dispozițiilor art.385⁹ pct.17² Cod procedură penală.

Susține că cererea de revizuire a fost întemeiată pe dispozițiile art.394 alin.1 lit.a Cod procedură penală, întrucât a apreciat că s-au descoperit fapte și împrejurări noi, care nu au fost cunoscute de instanțe atunci când au pronunțat hotărârile.

Menționează că prin hotărârea recurată a fost menținută sentința pronunțată de instanța de fond, prin care a fost respinsă, ca inadmisibilă, cererea de revizuire, motivat de faptul că împrejurările invocate nu sunt noi, iar dacă s-ar administra probele solicitate aceasta ar reprezenta o prelungire a probatoriului și, eventual, o reinterpretare a probelor administrate în cauză.

Consideră că, potrivit art.403 alin.1 Cod procedură penală, instanțele ar fi trebuit să verifice dacă probele relevă date suficiente pentru admiterea în principiu, verificând și respectarea condițiilor prevăzute de lege.

Menționează că, în urma demersurilor efectuate, a obținut înscrisuri emise de autoritățile fiscale din Dublin, Irlanda, din care rezultă faptul că revizuentul intenționa să efectueze formalitățile necesare pentru a se putea angaja în Irlanda, declarația olografă a sorei recurentului revizuent, Z. și a numitului N. , coleg al acestuia, care confirmă faptul că revizuentul desfășura activitate în domeniul construcțiilor, pe un șantier în Irlanda, având un venit de aproximativ euro pe lună și că a transmis în România, prin Western Union, sume de bani către sora sa.

Susține că recurentul revizuent se consideră nevinovat și nu poate să recunoască fapte pe care nu le-a comis.

Precizează că sunt îndeplinite toate cerințele pentru admisibilitatea în principiu și, în mod nelegal, a fost respinsă ca inadmisibilă cererea de revizuire, parchetul neefectuând nici o cercetare, singurele probe fiind cele obținute prin demersurile proprii ale revizuentului.

Solicită admiterea recursului, casarea hotărârii recurate și, în rejudicare, să se constate că cererea de revizuire este admisibilă.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea recursului, ca nefondat, apreciind ca fiind legale și temeinice hotărârile pronunțate în cauză, astfel cum s-a reținut atât în referatul parchetului, cât și în cele două hotărâri pronunțate în cauză. Consideră că ceea ce solicită revizuentul reprezintă o prelungire a probatoriului, care nu este posibilă în revizuire pentru că împrejurările ce se tind a fi dovedite au fost cunoscute de instanță. Arată că atât în apel cât și în recurs inculpatul a susținut că a fost confundat, că era vorba despre altă persoană, instanța cunoscând acest aspect, iar în ceea ce privește sumele de bani expediate, de asemenea a fost stabilită natura și proveniența acestora potrivit probatoriului administrat, astfel încât nu este posibilă reinterpretarea probatoriului sau prelungirea lui.

Recurentul revizuent Z arată că susține concluziile formulate de apărătorul său.

ÎNALTA CURTE

Având nevoie de timp pentru a delibera,

DISPUNE:

Amână pronunțarea la 12 martie 2013.

Pronunțată, în ședință publică, azi 05 martie 2013.

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA PENALĂ

DECIZIA NR.853

DOSAR NR. /30/2012

Ședința publică din 12 martie 2013

Completul compus din:

L	V	L	-Președinte
C	J		-Judecător
L	R		-Judecător

Magistrat asistent - L B

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de procuror O D .

♦♦♦♦♦♦♦♦

Pe rol soluționarea cauzei penale având ca obiect recursul declarat de revizuentul Z împotriva deciziei penale nr.176/A din 26 septembrie 2012 a Curții de Apel Timișoara – Secția Penală.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 5 martie 2013, fiind consemnate în încheierea de ședință din acea dată, ce face parte integrantă din prezenta hotărâre, când Înalta Curte, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la data de 12 martie 2013.

ÎNALTA CURTE:

Deliberând asupra cauzei de față,

În baza lucrărilor dosarului, constată următoarele:

Prin cererea introdusă și înregistrată la Parchetul de pe lângă ÎCCJ-DIICOT Timișoara la data de 19.04.2012, condamnatul Z a solicitat revizuirea sentinței penale nr. 84/PI/17.02.2011 a Tribunalului Timiș.

În motivarea cererii, condamnatul a arătat ca în cauză s-au descoperit fapte și împrejurări noi ce nu au fost cunoscute de instanțe la soluționarea cauzei, solicitând audierea martorilor Z , N , C și C

. La cerere s-au atașat declarațiile olografe ale primilor doi martori și înscrisuri din care rezultă înregistrarea condamnatului la organele fiscale irlandeze.

După efectuarea actelor de cercetare prealabilă, prin adresa nr. 55/III/6/2012 a DIICOT Timișoara din data de 19.04.2012, cererea de revizuire, împreună cu referatul organelor de urmărire penală cu propunerea de respingere a cererii de revizuire, ca inadmisibilă, a fost înaintată Tribunalului Timiș spre soluționare, cauza fiind înregistrată la această instanță sub nr. 4023/30/2012 la data de 23.05.2012.

În probațiune, a fost atașat la dosarul cauzei dosarul de fond nr. /30/2010 al Tribunalului Timiș.

Prin sentința penală nr. 237/CC din 11 iulie 2012, pronunțată în dosar nr. /30/2012, Tribunalul Timiș, în baza art.403 al.3 Cod procedură penală, raportat la art.394 Cod procedură penală, a respins ca inadmisibilă cererea de revizuire a sentinței penale nr. 84/PI/17.02.2011 a Tribunalului Timiș, dată în dosarul nr. /30/2010, formulată de condamnatul Z

În baza art.192 al.2 Cod procedură penală, a obligat condamnatul la plata sumei de 150 lei cheltuieli judiciare către stat.

Pentru a pronunța această hotărâre, prima instanță a constatat că în speță condamnatul nu a invocat existența unor fapte sau împrejurări noi, ce nu au fost cunoscute la data soluționării cauzei.

Tribunalul a reținut că rolul revizuirii nu este acela de a proceda, conform nemulțumirilor condamnatului, la o rejudicare a cauzei și la o reinterpretare a probelor administrate. Scopul acestei căi extraordinare de atac este acela de a înlătura anumite erori de fapt evidente, erori datorate anumitor aspecte necunoscute în momentul soluționării fondului. Or, în prezenta cauză, nu este îndeplinită această cerință. În cuprinsul cererii de revizuire, condamnatul a solicitat audierea martorilor Z, N, C și C, însă este de observat faptul că această probă putea fi solicitată încă din momentul soluționării fondului, întrucât existența acestor persoane era cunoscută la acel moment. Pe calea unei cereri de revizuire nu este posibilă o prelungire a probatoriului care a stat la baza hotărârii de condamnare definitivă, aspect la care tinde condamnatul.

În ceea ce privește celelalte cazuri de revizuire, în condițiile în care condamnatul nu a invocat existența vreunei mărturii mincinoase, vreunui înscris falsificat, ori săvârșirea vreunei infracțiuni de către organele judiciare sau prezența unor hotărâri judecătorești definitive ce nu se pot concilia, instanța a apreciat că motivele invocate de către condamnat nu pot fi circumscrise nici uneia dintre aceste situații, astfel încât cererea de revizuire este inadmisibilă și sub acest aspect.

Împotriva sentinței penale nr. 237/CC din 11.07.2012 pronunțată de Tribunalul Timiș în dosar nr. /30/2012 a declarat apel revizuentul Z

În motivarea apelului, revizuentul Z a solicitat să se constate cazul de revizuire prevăzut la art. 392 alin. 1 lit. a Cod procedură penală și pe cale de consecință să se desființeze sentința Tribunalului București și să se admită în principiu cererea de revizuire în baza art. 403 alin. 3, 407 și 379 pct. 2 lit. a) Cod procedură penală. A arătat că, în cauză, este incident cazul de revizuire prevăzut în art. 394 alin. 1 lit. a Cod procedură penală, deoarece s-au descoperit fapte sau împrejurări ce nu au fost cunoscute de instanțe la soluționarea cauzei, astfel că hotărârile pronunțate în cauză sunt rezultatul unei grave erori de fapt a primei instanțe, determinată de o necunoaștere corespunzătoare a datelor și împrejurărilor cauzei, soluția ce se impunea în cauză fiind achitarea, iar nu condamnarea.

A precizat că declarațiile martorilor Z, N, C și C, precum și înscrisurile depuse la dosar constituie

probe noi, necunoscute instanței la momentul hotărârii definitive de condamnare, certificând o situație de fapt contrară celei reținute de instanță: faptul că banii transferați de condamnatul Z proveneau din activități licite și nu erau destinați desfășurării de activități infracționale.

Cu privire la critica Tribunalului, referitoare la reinterpretarea probelor administrate, revizuentul a precizat că este adevărat că este inadmisibil ca pe calea revizuirii să se obțină o prelungire a probațiunii pentru faptele deja cunoscute și verificate de către instanțele care au soluționat cauza, precum și o reinterpretare a probelor administrate. Reinterpretarea probelor administrate se referă nu la situația de fapt descrisă anterior, situație necunoscută instanței în lipsa probelor care să o susțină, ci la o reinterpretare pentru fapte deja cunoscute și verificate de instanță, aspecte care au fost invocate de către condamnat în cererea de revizuire, dar nu pentru fundamentarea acesteia, ci pentru a arăta faptul că a fost acuzat inițial prin prisma confuziei sale cu alt inculpat, iar condamnarea ulterioară a survenit în virtutea inerției acuzației inițiale, care nu se sprijină pe niciun mijloc de probă. Fundamentarea cererii de revizuire se bazează pe faptele noi referitoare la originea licită a activității condamnatului și exclusiv pe aceste fapte, iar celelalte împrejurări vin doar să întărească această situație de fapt prezentată instanței.

Prin decizia penală nr.176/A din 26 septembrie 2012, Curtea de Apel Timișoara a respins ca nefondat apelul formulat de revizuentul Z.

arătând în esență că, în mod corect prima instanță a respins cererea de revizuire întrucât, în ceea ce privește martorii solicitați a fi audiați, această probă putea fi solicitată în timpul soluționării cauzei, întrucât existența acestor persoane și faptele probatorii erau cunoscute.

S-a mai arătat că, în ceea ce privește sumele de bani expediate, în cauză, natura și proveniența acestora a fost stabilită de instanță potrivit probatoriului administrat, astfel încât, în revizuire, nu este posibilă prelungirea probatoriului ori reinterpretarea probatoriului administrat.

Totodată instanța de prim control judiciar a mai apreciat că aspectele invocate nu pot fi reanalizate în cadrul căii extraordinare de atac a revizuirii întrucât nu reprezintă fapte probatorii noi, care să poată dovedi netemeinicia hotărârii de condamnare.

Împotriva deciziei penale nr. 176/A din 26 septembrie 2012 a Curții de Apel Timișoara a declarat recurs revizuentul Z.

Recurentul a criticat pentru netemeinicie hotărârea, arătând în esență că atât instanța de fond cât și instanța de prim control judiciar au respins în mod greșit cererea de revizuire ca inadmisibilă, motivând că probele invocate în susținerea cererii de revizuire sunt noi, nu au fost cunoscute instanței de judecată și sunt de natură să demonstreze nevinovăția condamnatului.

Față de criticile formulate în ședința publică și motivate în scris, circumscrise cazului de casare prevăzut de art.385¹ alin.1 pct.17² Cod procedură penală, Înalta Curte constată că acestea sunt întemeiate pentru următoarele motive:

Revizuirea este o cale extraordinară de atac prin intermediul căreia se pot înlătura erori judiciare cu privire la faptele reținute printr-o hotărâre judecătorească

definitivă, în condițiile în care este incident unul dintre cazurile prevăzute de art.394 alin.1, art. 408¹ și art. 408² Cod procedură penală.

Pentru a reține incidența cazului prevăzut de art. 394 alin.1 lit. a Cod procedură penală, este necesar ca faptele sau împrejurările noi invocate să fi fost necunoscute de către instanță la judecarea cauzei, iar acestea singure sau coroborate cu celelalte probe din dosar, să ducă la dovedirea netemeinicii hotărârii de condamnare atacată.

În hotărârea de condamnare se menționează în mod expres faptul că „implicarea infracțională a inculpatului Z sub forma asocierii este evidentă și ea rezultă atât din verificarea transferurilor efectuate între el și inculpatul G căruia îi trimite bani în timp ce acesta din urmă se afla în Olanda și nu în România pentru montarea dispozitivelor contrafăcute pe bancomate, cât și din expedierile unor sume mari de bani către numita Z , bani rezultați din extrageri frauduloase de bani din bancomate prin folosirea de card-uri clonate obținute de la inculpatul G .”(fila 685 dosar Tribunal Timiș)

În cererea de revizuire formulată, revizuentul condamnat a solicitat administrarea probei cu martori, nominalizând patru persoane care au cunoscut proveniența sumelor transferate de acesta din Irlanda în România și din România în Olanda, și acte în circumstanțiere prin care să își demonstreze nevinovăția, în raport de faptele reținute în sarcina sa prin hotărârea de condamnare pronunțată în cauză.

Înalta Curte constată că, faptele invocate de revizuent și probele propuse a fi administrate în dovedirea acestora, astfel cum au fost menționate în cererea de revizuire, sunt de natură a influența stabilirea situației de fapt și a vinovăției condamnatului, în sensul că pe baza acestora se poate ajunge la o soluție de achitare.

În procedura prealabilă a admisibilității în principiu, instanța trebuie să verifice dacă faptele ce urmează a fi dovedite precum și probele propuse sunt un element de noutate în economia dosarului și sunt apte a modifica radical soluția pronunțată.

Faptul că probele respective ar fi putut fi invocate în cursul urmăririi penale sau a cercetării judecătorești nu are relevanță, în contextul în care acestea nu au fost invocate sau administrate în cursul procesului penal și nu au fost cunoscute de instanță la acea dată.

Eventuala neglijență a părților, instanței de judecată sau parchetului în administrarea probatoriului, nu este de natură a înlătura de plano, posibilitatea condamnatului de a formula cerere de revizuire, în condițiile în care sunt îndeplinite cerințele prevăzute de art.394 alin.1 lit. a Cod procedură penală, cu atât mai mult cu cât probele invocate sunt noi și tind la pronunțarea unei soluții de achitare, dacă coroborate cu restul materialului probator demonstrează netemeinicia acuzațiilor formulate.

Față de împrejurările ce se doresc a fi dovedite prin probele propuse, Înalta Curte constată că cererea de revizuire este admisibilă în principiu, susținerea instanței de fond și a instanței de prim control judiciar în sensul că probele propuse existau la data judecării cauzei și ar fi putut fi propuse la acea dată, nu poate fi primită din considerentele expuse mai sus.

În consecință, constatând că sunt îndeplinite cerințele prevăzute de art. 394 alin.1 lit. a) Cod procedură penală, în conformitate cu dispozițiile art. 385¹⁵ alin. (1) pct.2 lit.c) alin.2 teza I Cod procedură penală, Înalta Curte va admite recursul, va casa sentința penală nr.237/CC din 11 iulie 2012 a Tribunalului Timiș și decizia penală nr. 176/A din 26 septembrie 2012 a Curții de Apel Timișoara – Secția Penală și rejudecând va admite în principiu cererea de revizuire formulată de revizuentul Z

Potrivit art. 192 alin. (3) Cod procedură penală, cheltuielile judiciare ocazionate cu judecarea prezentului recurs rămân în sarcina statului.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Admite recursul declarat de revizuentul Z împotriva deciziei penale nr. 176/A din 26 septembrie 2012 a Curții de Apel Timișoara – Secția Penală.

Casează decizia penală recurată și sentința penală nr.237/CC din 11 iulie 2012 a Tribunalului Timiș și rejudecând:

Admite în principiu cererea de revizuire formulată de revizuentul Z

Trimite cauza pentru soluționarea cererii de revizuire la Tribunalul Timiș.

Onorariul de avocat pentru apărarea din oficiu a recurentului revizuent până la prezentarea apărătorului ales, în sumă de 100 lei, se va plăti din fondul Ministerului Justiției.

Cheltuielile judiciare ocazionate cu soluționarea recursului rămân în sarcina statului.

Definitivă.

Pronunțată în sedință publică, azi 12 martie 2013.